

V Římě

Dopadl jsem tak,
že přijímám objednávky na masáž chodidel,
ale nejráději bych polechtal a zabil.

Sdělit toto nahlas se neodvážím,
neumím vystavět dramatickou klenbu,
jak ji předvádí vrcholná gotika, utrhl bych se
a vzpřímen seřval hvězdy za jejich konstelaci,

jak ožralý nádražní dělník ztracený v kolejišti Roma Termini
bych ječel a mlátil do náprav, aby se hnuly,
kamkoli, někam prostě,

ale to nejde, musím mít čisté ruce, jsem přeci masér,
poslední tři strofy jsem uhnětl za šest minut,
což je výjimečné, ještě setřít zbylý olej ručníkem
a můžete odejít, půjdete si po svých,

a tomu jsem rád,
neboť s poslední molekulou vašeho parfému
zmizí hrozba, že bych spáchal neuváženost,
ono úplně stačí, co zabalil jsem do hmatů
a co vy roznášíte po náměstí San Bernardo,

nedaleko tři fontány s ležícími lvy
a nikdo neví o škvíře mezi nimi a kamennými podstavci,
jíž lze prostrčit ruku a zahřívát břicha,

jsem ale vždy až moc utahaný, napůl mrtvý,
než aby teplota překonala bod šelmího ustrnutí,
musela by přitančit Paola, vykasat sukni a spustit:

Za košík rajčat a dvě láhve červeného
mi to udělej,

pak by ti lvi vystřelili
a za nohu vás stáhli všechny zpátky ke mně,
všechny zpátky vzal bych si metafory, šeptaje:

Podívejte na tu ženu,
má stejně dramatickou klenbu nohy,
jak ji předvádí vrcholná gotika,
a na ní teď budu pracovat,
teď budu pracovat na ní.

Jsi tu, Paolo? Ty se mě bojíš? Hodláš ujet pryč?
Madonna mia, mám vzít ten těžký klíč
a jedno po druhém vysklívat okna vagónů?